

Pelléas en Mélisande

Maurice Maeterlinck & Patrick Bernauw

Pelléas en Mélisande

Scriptomanen
VZW

© 2020 by Patrick Bernauw & vzw de Scriptomanen
contact: patrick.bernauw@skynet.be
www.bernauw.com - www.scriptomanen.org
cover: Els Vermeir

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:
www.mijnbestseller.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I.

De meiden, hoor je ze ook?

De meiden, hoor je ze fluisteren? Hoor je ze fluisteren, gejaagd, achter de gesloten poort?

Doe open de poort, fluisteren ze. Doe open de poort.

En de poortwachter gromt. De poortwachter zucht. De poortwachter blaast.

Wie is daar? Waarom wordt hij zo bruusk uit zijn sluimer gewekt door het onophoudelijke murmelen van de meiden – doe open de poort, doe open de poort.

‘Ga door de kleine poortjes naar buiten,’ gromt de poortwachter. ‘Neem toch de kleine poortjes. Er zijn er voldoende.’

Maar de meiden murmelen dat zij de drempel moeten schoonmaken, en het bordes, en de grote poort. Doe toch open, poortwachter! Doe toch open! Er zijn grote feesten op komst, grote evenementen! Doe nu snel open, asjeblijf! En de poortwachter zucht. De poortwachter blaast.

‘Wacht, wacht!’ blaast hij. ‘Ik weet niet eens of de poort open kan. Ze ging nog nooit open. Wacht tot het licht wordt.’

Maar de meiden murmelen dat er al licht genoeg is, daarbuiten. Ze zien de zon al door de kieren van het kasteel van Allemonde. Ze zien de zon al. Ze zien de zon al door de kieren van het kasteel.

En de poortwachter gromt dat hij de grote sleutels heeft gevonden, dat hij ze eindelijk heeft gevonden.

En o, hoor je ze knarsen, de grote poort van het kasteel, de grote poort van het kasteel van Allemonde?

Hoor je ze knarsen, de grendels en de sloten van de grote poort, de grote poort van het kasteel van Allemonde? 'Help mij,' kreunt de poortwachter. 'Help mij!' En de poortwachter en de meiden – zij trekken en trekken aan de grote poort van het kasteel van Allemonde. Zal zij zich openen? Zal zij? Nee zij zal niet, nee zij zal nooit – niet de grote poort. Zal zij? Nee. Ja. Ja, zij gaat open! De grote poort! De grote poort van het kasteel! De grote poort van het kasteel van Allemonde gaat open! Hoor hoe zij kraakt, hoor hoe zij krijst! Ze zal iedereen nog wakker maken! Hoor dan toch! Hoor! O en zie hoe klaar het is al, daarbuiten! De zon verlicht de zee en zie toch! Zie toch! De zon staat op en de poort is open, de grote poort is helemaal open! De meiden stromen murmelend naar buiten. Eén van ze wil meteen de drempel schrobben, maar een andere twijfelt eraan of ze dit alles nog wel schoon kunnen maken. 'Haal water!' murmelen de meiden. 'Haal water! Veel water! Meer water! Altijd meer water!' En de poortwachter gromt. 'Giet maar water uit,' gromt hij. 'Stort al het water van de zondvloed maar overal uit,' gromt hij. 'Je zult nooit genoeg hebben...'

II.

Golaud vloekt. Zo raakt hij nooit weg uit dit vervloekte woud. God alleen weet waar dat verdomde beest hem heen heeft geleid. Hij meende het nochtans dodelijk gewond te hebben.

Golaud heeft de bloedsporen gevolgd. Maar nu heeft hij ze uit het oog verloren en gelooft hij dat hij zelf ook verloren is, want zijn honden slagen er niet eens meer in hem terug te vinden.

Hoort hij ze huilen, zijn honden?

Hoort hij iemand huilen?

Golaud keert op zijn passen terug en daar, bij de bron, aan de rand van het water, zit een meisje. Daar bij de bron zit een meisje zoals hij nog nooit een meisje heeft gezien – zo één en al haren, zo één en al blonde haren, een wilde waterval van lange blonde haren die langer zijn dan het meisje zelf.

Ze huilt. Hij schraapt zijn keel. Ze merkt hem niet op.

Ze huilt en in die waterval van blonde haren kan hij haar gezicht niet zien.

Ze huilt en hij komt naderbij en raakt haar schouder aan en vraagt zacht: 'Waarom huil je?'

Ze staat bevend op. Het lijkt of ze op de vlucht wil slaan, maar hij heeft haar bij de schouders genomen – vluchten kan niet meer – en fluistert dat ze niet hoeft te schrikken, dat ze niets heeft te vrezen.

Waarom zit ze hier zo helemaal alleen te wenen?

Ze is zo mooi, ze is zo blond, ze zit hier zo alleen – maar ze hoeft niet bang te zijn voor hem, niet bang voor Golaud. Hij zal haar geen kwaad doen want o wat is ze

mooi.

Ze rukt zich van hem los en gilt. 'Raak me niet aan!' gilt ze. 'Raak me niet aan of ik spring in het water!'

Heeft hij haar dan aangeraakt? Nauwelijks.

Maar kijk, hij raakt haar al niet meer aan. Hij zal hier blijven staan, hier bij deze boom.

Ze hoeft niet bang te zijn. Heeft iemand haar kwaad gedaan?

O ja, o ja, o ja.

Ze snikt het heftig uit: 'O ja, o ja, o ja.'

'Wie heeft je kwaad gedaan?' vraagt hij zacht.

'Iedereen!' gilt ze. 'Iedereen!'

'Welk kwaad heeft men je gedaan?'

'Dat wil ik niet zeggen. Dat kan ik niet zeggen.'

'Kom, huil maar niet meer. Waar kom je vandaan?'

'Ik ben gevluht...'

Ze brabbelt het, bijna onverstaaanbaar.

'... ontvlucht...'

'Ja, maar waar ben je vandaan gevluht?'

'Ik ben verloren. Ik ben hier verdwaald. Ik ben niet van hier en ik ben daar niet geboren.'

'Vanwaar kom je dan? Waar werd je geboren?'

'Ver van hier, ver van hier...'

Er schittert iets op de bodem van de bron.

Golaud wijst het meisje op de schittering en zij zegt dat het de kroon is die daar ligt.

'De kroon die hij mij heeft gegeven,' snikt het meisje. 'Ze is gevallen terwijl ik zat te huilen.'

Een kroon?

Golaud vraagt het zich af: wie gaf haar een kroon?

Hij wil de kroon ophalen, maar zij houdt hem tegen.

Ze wil het niet. Ze wil liever sterven. Hier en nu. Sterven.

Golaud zou de kroon makkelijk kunnen ophalen. Het water is niet zo diep. Maar ze wil het niet.

‘Als je haar uit het water haalt, spring ik in haar plaats in het water!’

Golaud laat de kroon waar ze is. Het zou nochtans makkelijk zijn haar op te halen. En het ziet er een heel mooie kroon uit.

‘Ben je al lang geleden gevlucht?’

Ze knikt en ze vraagt wie hij is.

Golaud stelt zich voor: ‘Prins Golaud, de kleinzoon van Arkel, de oude koning van Allemonde.’

Ze zegt dat hij al grijze haren heeft. Dat kan hij niet ontkennen. Golaud heeft al enkele grijze haren, daar, bij zijn slapen. En in zijn baard ook.

Ze vraagt waarom hij haar zo aankijkt. Golaud antwoordt dat hij naar haar ogen kijkt.

Doet zij die dan nooit dicht?

Toch wel, toch wel. ‘s Nachts doet het meisje haar ogen dicht.

Ze kijkt hem verwonderd aan. Hij wil graag weten waarom zij hem verwonderd aankijkt.

‘Ben je soms een reus?’ vraagt ze.

Natuurlijk niet. Golaud is geen reus. Golaud is een prins als een ander.

‘Waarom ben je naar hier gekomen?’ vraagt ze.

Hij probeert haar uit te leggen dat hij het zelf niet weet.

Hij was op jacht in het woud. Hij achtervolgde een everzwijn. Hij heeft zich in de weg vergist.

Wat ziet ze er jong uit. Hoe oud zou ze zijn?

Ze huivert. ‘Ik begin het koud te krijgen,’ huivert ze.

‘Wil je met mij meegaan?’ vraagt hij.

Ze schudt haar lange blonde haren. ‘Nee, nee... Ik blijf hier.’